Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1894. 44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 37.)

Mormons Bog.

Hvad er Mormons Bog? Det bedste Svar, som vi kunne give paa dette Spørgsmaal, vil findes paa Titelbladet af dette mærkværdige Bind. Her læse vi: „Mormons Bog: En Beretning, skreven ved Mormons Haand paa Plader efter Nephis Plader. Hvorfor det er en Forkortelse af Nephis Folks Optegnelse, og ligeledes Lamaniternes, skreven til Lamaniterne, som ere en Levning af Israels Hus, og ligeledes til Jøder og Hedninger. Skreven efter Befaling, formedelst Profetiens og Aabenbarelsens Aand. Skreven, forseglet og gjemt i Herren, for at den ikke skulde blive fordærvet, men komme frem formedelst Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand og gjemt i Herren for at fremkomme i sin Tid ved Hedningerne. Udlæggelsen deraf formedelst Guds Gave.

Ogsaa et kort Udtog af Ethers Bog, hvilken er en Optegnelse af Jareds Folk, som bleve adspredte paa den Tid Herren forvirrede Folkets Tungemaal, medens de byggede et Taarn for at naa til Himmelen; hvilket viser de Overblevne af Israels Hus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre, for at de kunne kjende Herrens Pagter, at de ikke ere forskudte til evig Tid; og ligeledes for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu, dersom der findes Fejl, da ere de Menneskefejl; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, paa det at I maa findes ubesmittede for Kristi Domstol."

Denne Fortale er en Oversættelse fra den sidste Side af Pladerne, og den var formodentlig skreven af Moroni,

hvilken, som ovenover anført, forseglede og gjemte Bogen i forrige Dage.*)

Nephis Plader, hvorfra Mormon gjorde et Udtog, bleve kaldte saaledes, fordi Nephi, Lehis Søn, beredte Pladerne og paabegyndte Optegnelserne derpaa. Disse Plader vare to Slags (1 Nephi 9; 19, 1—5; 2 Nephi 5, 30; Jakob 1, 1—4; Mormons Ord 1, 3—7.), hvilke kunne betegnes som de „større Plader" og de „mindre Plader." Nephi begyndte sit Arbejde som Historieskriver ved at gravere paa Guldplader en historisk Beretning om sit Folk fra den Tid, da hans Fader udvandrede fra Jerusalem. Denne Beskrivelse beretter om deres Vandringer, deres Fremgang og deres Ulykker; om deres Kongers Regjeringer og Folkets Krige og Stridigheder, og den var i Egenskab af en verdslig Historie. Disse Plader bleve overleverede fra en Skribent til en anden gjennem det nephitiske Folks Slægtled, saa at ved den Tid, da de bleve sammendragne af Mormon, omhandlede de et Tidsrum af omtrent et Tusinde Aar, begyndende fra Aar 600 f. C., da Lehi udvandrede fra Jerusalem. Skjønt disse Plader bare dens Navn, som forfærdigede dem, og som tillige var den første af Skribenterne, under hvis Hænder Nedtegnelserne tiltoge, saa havde dog enhver Skribents særskilte Nedtegnelse Navnet af sin Forfatter, og saaledes er dette Værk sammensat af forskjellige Bøger.

*) **Titelbladet i Mormons Bog.** Jeg ønsker herved at bekjendtgjøre, at Titelbladet i Mormons Bog er en bogstavelig Oversættelse, fra det allersidste Blad paa venstre Side af den Samling eller Bog af Plader, hvilken indeholder de Nedtegnelser, som ere blevne oversatte; Sproget er i det Hele taget i Overensstemmelse med alle hebraiske Skrivelser, og nævnte Titelblad er paa ingen Maade en Nutidsskrivelse hverken af mig eller nogen anden Mand, som har levet eller lever i denne Slægt. — Joseph Smith.

Nephi forfærdigede, i Følge Herrens Befaling, andre Plader, paa hvilke han i Særdeleshed nedskrev sit Folks kirkelige Historie, anførende kun Saadant af andre Begivenheder, som syntes at være nødvendigt og passende for Fortællingens Sammenhæng. „Ikke desmindre har jeg faaet en Befaling af Herren," siger Nephi, „at jeg skulde tilberede disse Plader for det særdeles Øjemed, at en Beretning skulde indgraves paa dem om mit Folks Gudstjeneste." (1 Nephi 9, 3.) Hensigten med denne dobbelte Historieskrivning var ubekjendt for Nephi; det var for ham nok, at Herren havde forlangt af ham at udføre Arbejdet, og at det var i en viis Hensigt, det tvivlede han ikke paa.

Mormons Udtog. Disse Optegnelser, der nu havde tiltaget, eftersom Folkets Historie forøgedes, faldt omsider i Mormons Hænder (Mormons Ord 1, 11; Mormon 1, 1—4; 4, 23.), og han paatog sig at gjøre et Udtog af disse store Værker, som han nedskrev paa Plader, der vare forfærdigede af hans egne Hænder. (3 Nephi 5, 8—11). Formedelst denne Fremgangsmaade blev en i Stil og Afhandling mere kortfattet og overensstemmende Optegnelse tilvejebragt, end det mulig vilde have været Tilfældet med de mange forskjellige Skrivelser af saa mange Forfattere, der havde bidraget til denne store Historie under dens tusindaarige Tilvækst. Mormon erkjender og bærer Vidnesbyrd om Guds Inspiration, hvilken bevægede ham til at paatage sig dette store Arbejde. (3 Nephi 5, 14—19.) I Udførelsen af denne kortere Historie har Mormon bibeholdt den samme Inddeling af Optegnelserne i Bøger, i Overensstemmelse med Originalernes Ordning; og ligeledes finde vi i Nephis Bøger, Almas Bog, Helamans Bog

o. s. v., skjønt Sproget er Mormons, med Undtagelse af Citater fra Nephis Plader, hvilke i Sandhed ere mange, at den Sprogform, som er bekjendt under Navnet „første Person," ofte er bleven bibeholdt. Da Mormon naaede frem med sit forkortede Udtog til Kong Benjamins Regjeringstid, saa gjorde Skrivelsen, som var indgravet paa Nephis mindre Plader, et dybt Indtryk paa ham — Historien om Guds Handlemaade med Folket i et Tidsrum omtrent fire Hundrede Aar, der strakte sig fra Lehis Udvandring fra Jerusalem ned til Kong Benjamins Tid.

Denne Optegnelse, der indeholder saa megen Profeti angaaende Frelserens Mission, blev af Mormon omfattet med mer end almindelig Velvilje. Fra disse Plader gjorde han ingen Afskrivning, men sammenføjede de originale Skrivelser med hans eget Udtog af de større Plader, hvilke begge udgjorde een Bog. Denne Historie, som den blev samlet af Mormon, indeholder derfor en dobbelt Beskrivelse af Lehis Efterkommere for de første fire Hundrede Aar af deres Historie — den kortfattede verdslige Historie taget fra de større Plader og hele Grundteksten, der var indgravet paa de mindre Plader. Med et højtideligt Sprog og med et Eftertryk, som efterfølgende Begivenheder have vist at være betydningsfulde, forklarer Mormon den skjulte Visdom angaaende Guds Hensigter paa følgende Maade:

„Og jeg gjør dette i en viis Hensigt, thi saaledes hvisker det til mig i Følge Paavirkningen af Herrens Aand, som er i mig. Og nu, jeg kjender ikke alle Ting, men Herren kjender alle tilkommende Ting, derfor paavirker han mig til at gjøre efter sin Vilje." (Mormons Ord 1, 7.)

Herrens Øjemed med Hensyn til at berede og opbevare de mindre Plader, som Mormon saavel som Nephi bære Vidnesbyrd om (1 Nephi 9, 5.), lægges tydeligt for Dagen i denne Uddeling, gjennem visse Omstændigheder, som staa i Forbindelse med Joseph Smiths Oversættelse af Optegnelserne. Da Profeten havde udført Oversættelsen af den første Del af Mormons Skrivelser, blev han overtalt til at lade Manuskriptet gaa ud af sin Varetægt, formedelst uretfærdige Tillokkelser af Martin Harris, til hvem Profeten ansaa sig at være i en vis Grad forbunden og taknemlig for den Bistand, han havde modtaget fra ham ved Oversættelsen. Dette Manuskript, ialt 116 Sider, blev aldrig tilbageleveret til Joseph, men formedelst de onde Magters Underfundighed og List faldt det i Fjendernes Hænder, hvilke straks lagde en ond Plan for at latterliggjøre Profeten og forhindre, at Guds Hensigt skulde blive udført. Denne onde Plan var, at de vilde vente, til Joseph paany havde oversat det Tabte, da det stjaalne Manuskript, hvilket imidlertid var blevet saa forandret, at Ordene udtrykte den modsatte Mening af, hvad den virkelige Optegnelse gjorde, skulde fremlægges som et Bevis paa, at Profeten var ude af Stand til at oversætte de samme Skriftsteder ens to Gange. Men Herrens Visdom kom imellem for at tilintetgjøre disse onde Hensigter. Efter at have straffet Profeten ved for en Tid at fratage ham Oversættelsesgaven samt Forvaringen af de hellige Optegnelser, og dette for hans Eftergivenheds Skyld i at tillade Manuskriptet at gaa over i de Uindviedes Hænder, gjenindsatte Herren naadigen hans fejlende, men angergivne Tjener til den forrige Gunst og aabenbarede for ham hans Fjenders Hensigter; samtidig viste han ham, hvorledes disse ondskabsfulde, hemmelige Anslag skulde tilintetgjøres.

(Pagtens Bog 36.) Joseph blev derfor befalet ikke paany at oversætte Mormons Udtog, men i Stedet derfor oversætte Skrivelserne paa Nephis Plader, det vil sige, den Samling af mindre Plader, hvilken Mormon havde optaget sammen med sine egne Skrivelser. Den Oversættelse, som saaledes blev udført, blev derfor udgivet som Nephis Optegnelser og ikke som Mormons Skrivelse, og saaledes blev ingen ny Oversættelse udført af den Del, hvorfra det stjaalne Manuskript var oversat.

Mormons Plader overleveredes til Joseph Smith af Moroni, den samme Person, i en opstanden Tilstand, hvilken, medens han var et dødeligt Væsen, fuldbyrdede sin Fader Mormons Skrivelser, samt tilføjede dertil; derefter forseglede Moroni Bogen og gjemte den for at oppebie Herrens fremtidige Hensigter. Pladerne bleve tilsidst nedgravede af Moroni i Højen Cumorah i Aaret 421 efter Kristi Fødsel. De gjenoptoges af Joseph Smith i Aaret 1827 under Moronis Ledelse. Disse Guldplader, som Joseph Smith beskriver dem, vare hver cirka syv Tommer brede og otte Tommer lange; Tykkelsen var lidt mindre end almindelige Blikplader; de vare sammenhæftede med tre Ringe, der gik gjennem Pladernes ene Kant. Tilsammen udgjorde de en Bog af henved seks Tommers Tykkelse. Men det Hele er ikke blevet oversat, medens en Del deraf var forseglet. Begge Pladernes Sider vare indgravede med smaa, skjønne Skrifttegn, beskrevne af dem, der undersøgte dem, som et mærkværdigt Arbejde med et Udseende af Noget af ældgammel Oprindelse.

(Fortsættes.)

Konferencen i Kjøbenhavn

Lørdagen den 13de og Søndagen den 14de Oktober 1894.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede:

Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Missionspræsident Peter Sundwall, Konferencepræsident C. J. Christensen, John A. Olsen, Nels Forsberg, Erik Christensen, Chr. Petersen, L. P. Christiansen, R. Rasmussen, Ole Olsen, James Larsen (fra Helsingør), C. G. Christiansen, James Larsen (fra Holbæk), N. P. Nielsen, L. Madsen, A. C. Olsen, J. F. Petersen, C. W. Sørensen, J. J. Plowman, Anton Nielsen, P. C. Jensen, B. M. Ravsten, Charles Sørensen, M. Olsen, James Larsen (fra Lund), Joseph Johansen, Joseph P. Andersen og Peter Jensen.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 5.

Bøn af Ældste John A. Olsen.

Derefter blev Salmen Nr. 138 afsungen.

Ældste Jakob Jensen blev indsat som Konferencens Skriver.

Præsident C. J. Christensen fremstod og bød de Tilstedeværende et hjerteligt Velkommen. Han sagde, at Konferencerne blive altid imødesete med Længsel og Glæde saavel af Missionærerne som af alle de Hellige.

Forstanderne over de forskjellige Grene i Konferencen afgave Rapporter over Tilstanden i disse og over det

Missionsarbejde, som de havde udført i Løbet af det sidste Halvaar.

Det fremgik af Rapporterne, at Missionærerne i Sommerens Løb havde udført et stort og velsignelsesrigt Arbejde, og at der endnu fandtes mange Mennesker, som vare villige til at undersøge Evangeliet.

Ældsterne Erik Christensen, Rasmus Rasmussen og James Larsen (fra Holbæk) fremstode, og udtalte, at de havde høstet megen Erfaring i den Tid, de havde arbejdet i Konferencen. De bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og sluttede med at sige, at Missionslivet var den glædeligste Tid, som de nogensinde havde oplevet.

Præsident Anthon H. Lund forklarede Lignelsen om de kloge og de daarlige Jomfruer. Han bad de Forsamlede huske paa, at Troen alene ikke er tilstrækkelig til Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, men at der bestandig fordres gode Gjerninger. Han beviste, hvor nødvendigt det er at være i Besiddelse af Guds Aands Vejledning og udtalte sluttelig, at en Sidstes-Dages Hellig ikke burde være bedrøvet, fordi han kun kan se lidt Frugt af sit Arbejde for den nærværende Tid.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 255.

Taksigelse af Ældste C. W. Sørensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet blev aabnet med Afsyngelse af Salmen Nr. 40.

Bon af Ældste Charles Sørensen.

Salmen Nr. 132 blev afsungen.

Ældsterne L. P. Christiansen, Joseph Johansen, L. Madsen, J. F. Petersen og James Larsen (fra Helsingør), bare deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og omtalte den Erfaring, som de havde haft i deres Missionstid, samt udtalte deres Glæde ved at være Budbærere om Jesu Christi Evangelium.

Præsident C. J. Christensen afgav følgende Rapport over Kjøbenhavns Konference for det sidste Halvaar. Af Missionærer fra Zion have 13 virket i de 6 forskjellige Grene, samt 3 arbejdet paa Missionskontoret. Det lokale Præstedømme bestaar af 41 Ældster, 10 Præster, 20 Lærere og 11 Diakoner. Medlemmernes Antal er 286, Total 384. Siden sidste Konference ere 27 Sjæle blevne tillagte Menigheden ved Daab, 13 Børn ere velsignede; 7 Medlemmer bleve udelukkede, 9 ere emigrerede og 2 ere døde. „Skandinaviens Stjerne" har 197 Abonnenter, hvoraf 20 staa udenfor Kirken. 1 Søndagsskole, 2 kvindelige Hjælpeforeninger og 1 unge Mænds Uddannelsesforening virke med gode Resultater. 115 Personer betale Tiende, 162 Foresamlinger ere blevne afholdte, 2,315 Familier ere besøgte, 2,165 evangeliske Samtaler afholdte, 2,047 Skrifter og 25 Bøger ere blevne udspredte.

Han udtalte, at han i Løbet af Sommeren havde besøgt de forskjellige Grene i Konferencen. I de fleste Tilfælde havde han ved disse Lejligheder i Forening med Missionærerne lejet store Lokaler, hvori der var bleven afholdt Forsamlinger, som alle vare godt besøgte af Fremmede. Han nærede det sikre Haab, at der i Kjøbenhavns Konference endnu fandtes mange oprigtige og sandhedssøgende Mennesker som en Gang i Fremtiden vilde annamme Evangeliet.

Ældste Anthon H. Lund mindede de Hellige om, at de altid burde opsende deres Bønner til Gud for den Mand, som fremstod for at tale om og bære Vidnesbyrd til Sandheden af Jesu Christi Evangelium. Han forklarede, hvor vigtig og hellig en Handling

Nydelsen af den hellige Nadvere er, og hvor nødvendigt det er at deltage i dette Maaltid med gode Følelser.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 136.

Taksigelse af Ældste Erik Christensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 141.

Bøn af Ældste C. G. Christiansen.

Derefter blev Salmen Nr. 146 afsungen.

Ældste C. W. Sørensen omtalte, hvor indholdsrigt og fuldkomment det sande Evangelium er; han beviste, at det i alle Henseender indbefatter det, som vil foraarsage, at Menneskene, naar de efterleve samme, ville erhverve sig Himmelens og Jordens Velsignelser i fuldt Maal.

Missionspræsident Peter Sundwall beviste, at der kun kan være een sand Religion. Han henpegede til Paulus, som siger: at Enhver, som lærer et andet Evangelium end det, han lærte, han skulde være forbandet. Han udtalte endvidere, at de Hellige burde være ivrige og nidkjære i at belære Menneskene om Evangeliet og i at bære Vidnesbyrd til dem om, at Gud atter har talet til Jorden. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, saaledes som de vare blevne foreslaaede og antagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City. Ligeledes foreslog han, at de Hellige opholde følgende Ældster i deres Tro og Bønner:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John A. Olsen og Nels Forsberg som hans Medhjælpere paa Missionskontoret i Udgivelsen af det skrevne Ord;

C. J. Christensen som Præsident over Kjøbenhavns Konference og Forstander over Kjøbenhavns Gren med Erik Christensen som Medhjælper.

C. G. Christiansen som Forstander over Nordøst Sjællands Gren med James Larsen som Medhjælper;

Ole Olsen som Forstander over Nordvest Sjællands Gren med James Larsen som Medhjælper;

L. P. Christiansen som Forstander over Sydvest Sjællands Gren med R. Rasmussen, J. F. Petersen og Peter Jensen som hans Medhjælpere;

N. P. Nielsen som Forstander over Øernes Gren med L. Madsen som Medhjælper;

Chr. Petersen som Forstander over Bornholms Gren.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og talte om den Organisation, der burde være i den sande Kirke. Han beviste, at den Organisation, som findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er den samme som den, Frelseren indstiftede, da han levede her paa Jorden. Han beviste ligeledes udførligt, at kun de Sidste-Dages Hellige have Magt og Myndighed til at udføre og forvalte de Ordinanser, som findes i Jesu Kristi Evangelium. Han sagde, at den sande Kirke blev udryddet af Jorden kort efter, at Frelseren og hans Apostle vare døde, og at Gud atter igjen i den Tid, hvori vi nu leve, har gjengivet sit Evangelium til Jorden for aldrig mere at borttages.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254.

Taksigelse af Ældste Anton Nielsen.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 4.

Bøn af Ældste R. Rasmussen.

Derefter blev Salmen Nr. 254 afsungen.

Ældste Charles Sørensen fremstod og talte til Forsamlingen. Han henviste til vor Frelser som den, der har vist os Vejen i alle Ting, og fremholdt, at Menneskene ikke gave Agt paa hans Eksempel, men at de i Stedet derfor dyrkede Gud med Menneskebud.

Præsident Anthon H. Lund fremholdt det ufornuftige i at tro, at der ingen Gud er til. Han talte dernæst om Guds Væsen og Egenskaber samt flere af Evangeliets Principer.

Præsident C. J. Christensen gjorde nogle Slutningsbemærkninger og takkede de Hellige for al den Venlighed de havde lagt for Dagen ved at modtage Missionærerne paa en saa prisværdig Maade som Tilfældet havde været ved denne Konference.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 123.

Taksigelse af Præsident C. J. Christensen.

Jakob Jensen,
Skriver.

Nye arkæologiske Fund.

Efterretninger komme over Panama fra Bagota, daterede den 6te Oktober, der gaa ud paa, at Levningerne af en forhistorisk By ere opdagede i Nærheden af Vulkanen Burace i Andesbjergene. Den begravede By dækker et Landareal af flere Hundrede Acres og indeholder Ruinerne af store Bygninger med majestætiske Granitsøjler. Ligeledes findes i næsten fuldstændig Stand en Vandledning bygget af Sten, der leder ind til Staden.

Ovenstaaende maa vel kaldes et nyt Vidnesbyrd for Mormons Bogs Troværdighed, thi ingen anden Bog paatager sig at fortælle eller forklare Noget af Amerikas Fortidshistorie i det Lys og med den kronologiske og geografiske Akkuratesse, som netop nævnte Bog gjør. Hvem har nu bygget ovennævnte By? Har den røde Mand, som i Dag gaar om iblandt os i en semibarbarisk Stilling? Mon den Slags Folk have dannet de „majestætiske Granitsøjler" og bygget en Vandledning? Hvis de have, da have de staaet paa et højere Dannelsestrin end de gjøre i Dag; men hvor mange ville erkjende det, da den almindelige Mening er, at Indianerne i vor Tid ere mere civiliserede end da Kolumbus i 1496 først saa dem paa det amerikanske Kontinent.

Mormons Bog løser imidlertid denne gordiske Knude; thi den fortæller os, at Indianerne i baade Nord- og Sydamerika, ere de spredte Levninger af et Folk, der oprindelig vare hvide og behagelige, og som tjente og dyrkede den eneste sande Gud, og at de levende Orakler fandtes iblandt dem, der vare Profeter og Herrens Mund til Folket. Videnskab og Kunst, Industri og Haandværksdrift trivedes i deres Midte, og dem er det, som Oldtidsforskeren i Dag maa takke for de rige Skatte af begravne Herligheder og Oldtidslevninger, som han finder.

Den 15de November 1894.

Om Halvaarskonferencen i Salt Lake City.

Den 65de Halvaarskonference, som afsluttedes Søndagen den 7de Oktober, vil længe erindres som en af de Sidste-Dages Helliges vigtigste Sammenkomster. Det har været en Tid af aandelig Nydelse. De, som bivaanede den, ville uden Tvivl vende tilbage til deres Hjem styrkede i deres Beslutninger om at tjene Herren, og fra dem vil den gode Indflydelse meddeles gjennem alle Kirkens Staver og Wards, saa at Alle i høj Grad ville have Gavn deraf. De Hellige have modtaget Herrens Ord i et rigeligt Maal, som Advarsel, Belærelse og Opmuntring. Guds Profeter have, ligesom Fortidens inspirerede Mænd, paa en højtidelig og eftertrykkelig Maade forkyndt den evige Sandhed og fremholdt Saliggjørelsens Plan, medens Salmer og Lovsange have runget og gjenlydt i Folkets Hjerter, og deres Bønner opsendtes som et helligt Røgoffer til Naadens Trone.

En Ejendommelighed ved disse Forsamlinger var den Alvor, med hvilken Talerne indstændig fremholdt for Guds Folk Nødvendigheden af at leve et rent og helligt Levnet, at holde alle Guds Bud og i Særdeleshed dem, som henhøre til Visdomsordet og Tienden. Det kan ikke nægtes, at Verden modnes i Last og Fordærvelse; dens moralske Atmosfære er forpestet i en foruroligende Grad. Moralske Sygdomme rase baade udvendig og indvendig i Hjemmets hellige Kreds, fordi Menneskene ringeagte Naturens Love, Guds Love. Visselig er det af stor Vigtighed, at de Hellige skulle blive paamindede og underrettede om den Stilling, som Verden befinder sig i, hvilket paa en saa frimodig, bønfaldende og veltalende Maade er bleven fremstillet for dem, samt at de blive advarede om den Forbandelse, der følger et Levnet lig det, den lave Menneskemasse i Verden fører. Personlig Renhed, aandelig saavel som legemlig, er en Betingelse, uden hvilken Ingen antagelig kan tjene Herren.

Der er en nær Forbindelse mellem Pligten til at holde Visdomsordet og Overholdelsen af Tiende- og Offerloven og mellem Nødvendigheden af at være i Besiddelse af personlig Renhed og Hellighed. Hvo, som tror, at han kan erholde det Sidste uden at iagttage det Første, vil sandsynligvis blive højlig skuffet. En Karakter, som er for svag til at udholde personlig Opofrelse, indbefattende Afholdenhed fra de forbudne Ting og Opofrelse af nogle Midler til Herren og de Fattige, er uden Tvivl ogsaa for svag til at modstaa de farligste Tillokkelser og Fristelser, som han har at stride mod, hvilket fordrer megen Viljekraft, bestemt Karakter, Ydmyghed og fremfor Alt, at man maa være i Besiddelse af en Grad af den Helligaand for at kunne gjøre det. Med andre Ord, En, som ikke kan underkue sin Smag for Tobak, stærke Drikke o. s. v., kan muligvis heller ikke beherske andre Lidenskaber, som besvære ham. Hvis han er fristet til Vrede, da er han udsat for at give efter derfor; hvis han fristes til at være uretfærdig i Handel eller i hvilkensomhelst Omgang med sin Næste, da vil han maaske gjøre det og saa fremdeles ved enhver Lejlighed, hvor det er muligt at synde. Han

vil følge Syndens Tillokkelser, fordi han, eftersom han er vant til at give efter for de tilsyneladende mindre Fristelser, ingen moralsk Kraft har til at modstaa andre fristende Ting. Et Barn, der aldrig har erhvervet sig nogen syndig Vane, er stærkere i moralsk Henseende end den ældste Professor i Kristenheden, som har ladet sig overvinde af de slette Vaners Magt.

At disse Guds Bud og Love ere blevne saa indstændig fremlagte for de Hellige i den afholdte Konference, maaske paa en mere alvorlig Maade end Tilfældet har været i mange Aar, er for os et Tegn paa, at Herren har store Ting i Beredskab for sit Folk, hvis de ere villige til at være ham lydige. Da den Almægtige paa Bjerget i Ørkenen befalede Israel, at de skulde hellige sig, saa var det fordi han havde i Sinde at aabenbare sig selv paa Sinai, et Vidnesbyrd til Verden gjennem alle Tidsaldre. Ligeledes, da Frelseren bad sine Disciple at være beredte i Jerusalem, var det fordi den Helligaands Sendelse var nær forhaanden. Paa samme Maade med Brudens Beredelse i Johannes' Aabenbaring, det var kun en Forberedelse til at møde Brudgommen. Saaledes forholder det sig, at naar store Begivenheder i Guds Rige ere nær forhaanden, da bliver det nødvendigt at paaskynde Forberedelserne til dem. Vi tro, at de Hellige i Almindelighed ville betragte de Lærdomme, som ere givne i denne Konference, i dette Lys, og at de formedelst Guds Bistand ville søge at erholde den fornødne Kraft for at tilvejebringe en fuldkommen Reformation i den omtalte Retning, hvor det behøves, paa det at de kunne modtage de forjættede Velsignelser, som Gud agter at udøse over Medlemmerne af hans Kirke. — Deseret News.

Præsident Lunds Besøg.

Ældste Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, ankom til Kjøbenhavn den 19de September. Han var tilstede ved Konferencemøderne i Kristiania, Stockholm, Goteborg, Kjobenhavn, Aalborg og Aarhus, hvor han talte i mange velbesøgte Forsamlinger. Missionærerne og de Hellige, som havde Lejlighed til at være tilstede ved disse Møder for at lytte til hans mange værdifulde Raad og Lærdomme, ville uden Tvivl længe mindes hans Besøg blandt os; og vi haabe ligeledes, at de Indtryk, som han modtog under sit Ophold her, og som han saa interessant beskriver i »Millennial Star«, maatte forblive hos ham i kjær Erindring, og at han atter, om Lejlighed gives, vil beære os med sit Besøg.

Grundet paa, at hans Medhjælper paa »Millennial Stars« Kontor, Ældste Bluth, blev syg og maatte tiltræde sin Hjemrejse, blev Præsident Lunds Besøg noget kortere end han ellers havde tænkt. Han kunde ikke besøge Konferencemødet i Malmo, men overværede alligevel et Møde der, som afholdtes den 17de Oktober, hvor han talte til de Hellige.

Han afrejste herfra den 30te Oktober via Kiel og Hamburg til Liverpool og var efter Alt at dømme vel tilfreds med sit Besøg i de skandinaviske Lande.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ankom via Glasgow til Kjøbenhavn den 4de November:

Matts Anderson fra Sterling og Gustaf Johnson fra Gunnison, Sanpete Co.; A. C. Jensen fra Hyrum og Peter O. Hansen fra Paradise, Cache Co; Michael Schou fra Mantua, Box Elder Co., og Peter A. Nordquist fra Ogden, Weber Co., Utah.

Vi byde dem Alle hjertelig Velkommen.

Afløsning.

Ældste Rasmus M. Larsen, som har været i Aarhus Konference i 6 Maaneder, er løst fra at arbejde i nævnte Konference; han rejste hjem til Zion med det Selskab, som forlod Kjøbenhavn den 8de November.

Beskikkelse.

Ældsterne Matts Anderson og Peter A. Nordquist beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference;

Ældsterne Michael Schou og Peter O. Hansen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;

Ældste A. C. Jensen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Gustaf Johnson beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste J. C. Frost jun. løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tankesprog. Naturen kjender ikke til Medlidenhed; den giver os kun Midler til at leve, det bliver saa vor egen Sag at udnytte disse.

— Stræb altid mod de højeste Maal, men strides ikke med Skjæbnen, om det ikke lykkes Dig at naa Dit Maal.

— Hvad vi ensidigt betragte, anse vi ikke sjælden for mislykket.

Konferencen i Gøteborg

Lørdagen den 6te og Søndagen den 7de Oktober 1894.

Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, Konferencepræsident A. J. Hoglund, John H. Petterson, John A. Carlson, C. P. Anderson, C. F. Rytting, A. G. Bolander, Ezra C. Nelson, Peter Svenson, Charles Lindell, L. S. Christenson og Carl E. Cederstrøm. Carl A. Erikson af det lokale Præstedomme var ogsaa nærværende.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i Husargatan Nr. 46 med Afsyngelse af Salmen Nr. 4.

Bøn af Ældste J. H. Petterson.

Salmen Nr. 7 blev afsungen.

Axel L. Mortenson valgtes til Konferencens Skriver.

Præsident Høglund bød de Tilstedeværende velkommen og erklærede Konferencen for aabnet.

Følgende Ældster afgave Rapporter fra deres respektive Grene:

J. H. Petterson, C. P. Anderson, John A. Carlson, Charles Lindell, L. S. Christenson, C. F. Rytting og Peter Svenson.

De oplæste Rapporter udviste, at Brødrene havde været rigelig velsignede af Herren i deres Arbejde, og at Udsigterne for Evangeliets Fremgang i disse Grene vare meget lovende.

Salmen Nr. 211 blev afsungen.

Taksigelse af Ældste Ezra C. Nielson.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 139.

Bøn af Ældste C. F. Rytting.

Salmen Nr. 40 blev derefter afsungen.

Nadverens Sakramente administreredes, og samtidigt blev Salmen Nr. 176 afsungen.

Præsident Høglund afgav sin Rapport over Gøteborgs Gren.

Ældsterne E. C. Nielson og Carl A. Erikson berettede om deres Arbejde, den Første som Medhjælper i Jønkøpings Gren og den Anden som Medhjælper i Skøfde Gren.

Ældste Carl E. Cederstrøm, som nylig var ankommen fra Zion, udtrykte sin Glæde over at være lykkelig og vel ankommen til Missionsfeltet, og han ønskede, at han maatte være i Stand til at udføre noget Godt i den Tid, han skulde virke i Missionens Tjeneste.

Præsident Høglund afgav en samlet Rapport over hele Konferencen, der bestaar af 10 Grene, som følger: Af Missionærer er der 10 Ældster fra Zion og 1 lokal Ældste. Siden sidste Konference ere 49 Personer døbte, 20 emigrerede, 9 udelukkede og 1 død. Det lokale Præstedømme bestaar af 40 Ældster, 21 Præster, 20 Lærere og 23 Diakoner. Medlemmernes Antal er 405. 7 Forsamlingslokaler lejes, hvor regelmæssige Møder afholdes. Der er i Konferencen 5 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds Forening og 5 Søndagsskoler. »Nordstjärnan« har 190 Abonnenter, 167 Personer betale Tiende, 14 Børn ere velsignede, 4,249 Huse ere besøgte, 1,195 evangeliske Samtaler afholdte, 2,854 Skrifter og 161 Bøger ere udspredte, og 385 Møder ere blevne afholdte.

Til Afvekslng blev Salmen Nr. 49 afsungen.

Præsident P. Sundwall fremstod og udtalte, at han var meget tilfreds med de Rapporter, som vare afgivne. Han sagde, at meget Godt er blevet udført i Sommerens Løb, megen Sæd er bleven udsaaet, saavel gjennem det trykte Ord som gjennem Ældsternes Samtaler, og hvis Herren lægger sin Velsignelse i det, som er blevet udført, hvilket vi have Aarsag til at forvente, da vil Høsten ikke udeblive. Han formanede Brødrene og de Hellige til at fortsætte med Udførelsen af det gode Arbejde, saa at de tilsidst kunde erholde den udlovede Belønning — evigt Liv.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og sagde, at han glædede sig storligen over at have Lejlighed til at være forsamlet med de Hellige i Konference. Han talte om Præstedømmets Gjengivelse til Jorden og sagde, at vi ere Guds Tjenere, kaldede til at forvalte Evangeliets Ordinanser, og at vi burde udføre Alt paa en værdig Maade. Han talte derefter om Nadverens rette Anvendelse og formanede de Hellige til at deltage i den paa en værdig Maade, thi først da vilde de føle sig velsignede derved. Han takkede Gud for den Grad af Frihed, som eksisterede i Sveriges Land, og for at de Hellige kunne komme sammen for at dyrke Gud paa den Maade, som han har aabenbaret i denne Tid.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254.

Taksigelse af Ældste C. A. Erikson.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet afholdtes i Arbejderforeningens store Sal, som i denne Anledning var bleven lejet, og det aabnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 103.

Bøn af Ældste Charles Lindell.

Salmen Nr. 118 blev afsungen.

Præsident Sundwall talte om de første Principer i Evangeliet; han sagde, at Troen er et Kraftens Princip, at sand Tro giver sand Kundskab om Gud, og at det er det evige Liv at kjende Gud og den, han sendte, Jesus Kristus.

Præsident Anthon H. Lund fremstod derefter og sagde, at hvis vi have sand Tro paa Gud, da leder den til Omvendelse fra Synd og skjænker os en Attraa efter at adlyde Guds Bud, hvilket er først at blive døbte i Vand, og hvis dette udføres af dem, som have Myndighed af Gud til at gjøre det, da erholde vi Syndernes Forladelse, og derefter modtage vi den Helligaands Gave, der skulde være vor Læremester i alle Ting. Hvis vi derefter forblive trofaste indtil Enden, hvilket han ønskede maatte blive Alles Lod, saa ville vi erholde en Plads i Guds Rige.

Mødet, der var besøgt af cirka 350 Personer, sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 167.

Taksigelse af Ældste A. J. Høglund.

Søndag Aften Kl. 7.30.

Mødet afholdtes i Husargatan 46 og aabnedes med at Salmen Nr. 249 blev afsungen.

Bøn af Ældste Lorentz Anderson.

Koret sang Salmen Nr. 5.

Præsident Sundwall fremstod og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner i den samme Orden, hvori de bleve foreslaaede i Konferencen i Salt Lake City. Ligeledes, at vi opholde følgende Ældster i vor Tro og vore Bønner:

Anthon H. Lund, som Præsident over den europæiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission;

A. J. Høglund som Præsident over Gøteborg Konference og Forstander for Gøteborgs Gren;

John H. Peterson som Forstander for Norrkøping Gren;

John A. Carlson som Forstander for Wingåker Gren;

C. P. Anderson som Forstander for Westerviks Gren;

C. F. Rytting som Forstander for Kalmar Gren;

Ezra E. Nilsson som Forstander for Jønkøpings Gren;

Peter Svenson som Forstander for Halmstads Gren;

Charles Lindell som Forstander for Skøfde Gren med Carl A. Erikson som Medhjælper;

S. L. Christenson som Forstander for Trollhättans Gren med Carl E. Cederstrøm som Medhjælper.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Til Afvekslig blev Salmen Nr. 228 affungen.

Præsident A. H. Lund gav derefter de Hellige mange gode Raad og Lærdomme.

Præsident Høglund frembar sin Tak til de Hellige i Gøteborg, fordi de havde gjort det saa behageligt for Missionærerne under Konferencen.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 9.

Taksigelse af Ældste Anthon H. Lund.

Om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde, der varede i 4½ Time.

Axel L. Mortenson,
Skriver.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 48.)

Et andet og meget væsenligt Kjendemærke, hvorpaa vi ville være i Stand til at kjende en Guds Profet, er hans Evne eller rettere den Naadegave, at kunne forkynde noget Tilkommende i Herrens Navn, og at det gaar i Opfyldelse. Det var dette Kjendetegn, som Moses gav Israel, „om Du siger i Dit Hjerte, hvorledes kunne vi kjende det Ord, som Herren ikke har talet? (Svaret) naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker ikke, og det kommer ikke, da er det et Ord, som Herren ikke har talet" — (5. Mos. 18, 21. 22.) og følgelig gjælder denne Regel ogsaa i modsat Retning.

Det er ikke Omfanget af en Mands skrevne Profetier, der gjør ham til en større eller mindre Profet, thi nogle af de i Bibelen omtalte Profeter have slet ingen Skrifter efterladt sig, og iblandt Profeterne, siger Frelseren, var ingen større end Johannes den Døber.

Exempelvis ville vi henvise til „Obadias," en af Bibelens Profeter, som kun har et eneste kort Kapitel, „Jonas," der kun indeholder en eneste Profeti, som angik Niniverne, men som ikke blev fuldbyrdet, fordi Folket omvendte sig; „Haggai" med blot to Kapitler og de Andre saakaldte smaa Profeter med meget korte Bøger, hvori der findes mange endnu uopfyldte Profetier.

Profeten Daniel, som regnes blandt de saakaldte fire store Profeter og benævnes „den højlig elskede Mand" (Dan. 10, 18.) har kun efterladt sig tolv Kapitler i vor Bibel, hvoraf mere end Halvdelen er historisk Indhold; følgelig kan en Mand være en Guds Profet, selv om han blot har een Profeti at bringe Folket i Herrens Navn, som

Tilfældet var med Jonas, eller han har meget at forkynde Folket, baade hvad den nærmeste og fjerneste Fremtid angaar.

Joseph Smith har efterladt sig saa mange skrevne (og trykte) Aabenbaringer og Profetier, at det ikke i denne Afhandling lader sig gjøre at henvise til dem alle, men naar vi have bevist, at nogle af dem ere gaaede i bogstavelig Opfyldelse, og at de paa den Tid, da de bleve udtalte, vare imod al Sandsynlighed fra et menneskeligt Synspunkt, saa maa han anerkjendes som en Guds Tjener og Profet.

Han staar i Rang med hvilkensomhelst af Bibelens Profeter, med Undtagelse af Frelseren, og hans Mission er derfor af større Betydning for denne Slægt end nogen af Fortidens Profeter, fordi Gud har kaldet og sendt ham til os og vil holde os ansvarlige for den Maade, hvorpaa vi modtage eller tilsidesætte Guds Kaldelse i de sidste Dage. Det er Intet ringere end dette: „Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen."

Som fjortenaarig Dreng havde han set et Syn og hørt Herrens Røst sige, at „Gud i sin Tid (Fremtiden) vilde have ham til at udføre et stort Værk i Forbindelse med Kristi sande Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden." — Dette var altsaa en Profeti, fortalt ti Aar før den gik i Opfyldelse; thi Joseph Smith havde sit første Syn om Foraaret 1820, og Kirken blev organiseret den 6te April 1830.

Natten mellem den 21de og 22de September 1823 blev Joseph Smith for første Gang besøgt af en Engel, som sagde, at hans Navn var Moroni, og at han engang selv som Menneske havde levet paa dette Fastland (Amerika) og været en Profet blandt sine Samtlige, hvoraf de nulevende Indianere vare Efterkommere; at han havde optegnet sit Folks Historie saa vel som mange Profetier og Lærdomme paa Metalplader, som han siden havde forvaret paa et sikkert Sted, i Nærheden af det Sted, hvor Joseph og hans Forældre den Gang boede, og at „Herren i sin Tid (Fremtiden) vilde betro ham (Joseph Smith) disse hellige Optegnelser tilligemed den Gave at kunne oversætte dem i det engelske Sprog, hvorved mange skulde komme til Kundskab om Jesu Kristi sande Evangelium, som indeholdtes deri, saaledes som det var blevet givet hans Folk paa dette Land. Ved dem (Optegnelserne) vil Herren gjøre en stor og forunderlig Gjerning; thi de Vises Visdom skal blive til Intet, og de Forstandiges Forstand skal skjule sig, og de, som sige, at de kjende Sandheden, men vandre i Bedrageri, skulle skjælve af Vrede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret; men Troendes Hjerter skulle trøstes ved Tegn og Mirakler, ved Gaver og ved Helbredelser, ved Guds Krafts Aabenbarelse og ved den Helligaand . . . Se, uagtet Du har set denne Fremstilling af de to Magter (Guds og Djævelens, som var bleven vist ham), hvorved Du stedse kan være i Stand til at kjende det Onde, saa giver jeg Dig dog et andet Tegn, og naar det sker, da vid, at Herren er Gud og at han vil udføre sine Beslutninger, og at Kundskaben, som denne Optegnelse (Mormons Bog) indeholder, skal komme til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa den hele Jord. Dette er Tegnet: Naar dette begynder at blive bekjendt, det vil sige, naar det bliver bekjendt, at Herren har vist Dig disse Ting, da vilde de, der gjøre Ondt, søge at styrte Dig. De ville udsprede Løgn for at skade Dit Rygte, og de ville ogsaa søge at berøve Dig

Livet; men ihukom dette, at dersom Du er trofast og herefter vedbliver at holde Herrens Bud, da skal Du blive bevaret og bringe disse Ting (Optegnelserne) for Dagen, thi han-vil i rette Tid give Dig Befaling til at komme og tage dem. Naar de ere fortolkede, da vil Herren give det hellige Præstedømme til Nogle, og de skulle døbe med Vand, og derefter skal dem gives Magt til at give den Helligaand ved Hænders Paalæggelse. Da vil Forfølgelsen rase mer og mer; thi Menneskenes Ondskab skal blive aabenbaret, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, ville søge at styrte Kirken, men den vil tiltage, jo mere man imodstaar den, og udbrede sig videre og videre og vokse i Kundskab, indtil de blive herliggjorte og faa en Arv, hvor Guds Herlighed skal hvile paa dem . . . . Men uagtet de Ugudelige skulle søge at tilintetgjøre Dig, skal dog Herrens Ord være udrakt, og Du skal vinde Sejr, dersom Du holder hans Bud. Dit Navn skal blive bekjendt iblandt alle Nationer; thi det Arbejde, som Herren vil udrette ved Dig, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at fnyse af Vrede; hos den Ene skal det holdes i Ære og hos den Anden i Foragt; dog skal det være disse til Skræk formedelst det store forunderlige Værk, som skal følge paa Aabenbarelsen af denne Evangeliets Fylde."

Saaledes talede Engelen Moroni til den unge Mand, Joseph Smith, medens han første Gang havde faaet Tilladelse til at beskue de værdifulde Optegnelser, der i fjorten Aarhundreder havde været skjulte i den Høj, som Engelen kaldte „Cumorah," og som er beliggende i Nærheden af Staden Palmyra i New York Stat. Den er nu almindelig kjendt i Nabolaget under Navnet: „Bibel-Højen" eller „Mormon-Højen."

Vi ville hermed betragte de profetiske Udtalelser, som indeholdes i denne (Josephs) Beretning om Engelens Besøg og Aabenbarelsen af de hellige Optegnelser, som nu kan læses i mange forskjellige Sprog og under Titlen „Mormons Bog" paa Dansk.

1. En stor og forunderlig Gjerning skulde blive udført.

2. De Vises Visdom skulde blive til Intet, og de Forstandiges Forstand skulde skjule sig. Hyklere, som paastode, at de vare i Besiddelse af Sandheden og ikke vilde have mere, „skulde skjælve af Vrede, fordi Guds Kraft bliver aabenbaret."

3. De Troendes Hjerter skulde trøstes ved Tegn, Mirakler, Gaver, Helbredelser og Guds Krafts Aabenbarelse ved den Helligaand.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Bertha Olsen, født i Sande pr. Stavanger, Norge, den 2den Februar 1816, afgik ved Døden i Monroe, Sanpete Co., Utah, den 16de September 1894. Afdøde annammede Evangeliet den 12te Novbr. 1860, blev Enke i 1872 og emigrerede til Utah med sine Børn i 1874. Hun boede i Ephraim i 10 Aar, men flyttede derpaa til Monroe, og hun døde, som hun levede, en trofast Sidste-Dages Hellig, i Haabet om en herlig Opstandelse.

Det glade Rejseselskab.

Over klare, blaae Bølge
Sejler Zionsskibet frem,
Med det lykkelige Følge,
Som med Glæde iler hjem;
Stræbsomt, trofast, ufortrødent
Gik de frem med Mod og Taal,
Gjorde Alt, der var fornødent
For at naa til dette Maal.

Mange Suk og stille Bønner
Blev af dem til ham opsendt —
Ham, som altid dem belønner —
Ham, som altid dem har kjendt.
Tro de døjed' Savn og Møje,
Zionshaabet var dem kjært;
Dette havde de for Øje —
Aanden havde dem det lært.

Spot og Haan dem ofte mødte,
Modet tabte de dog ej;
Aandens lysende Ildstøtte
Fulgte dem paa deres Vej.
Glade de tilbage sende
Blik paa Prøveaar, som svandt,
Fra de lærte Gud at kjende,
Og hans Lys for dem oprandt.

Afskedstimen — kjære Minder —
Aldrig kan de glemme den.
Pagtens-Baandet sammenbinder
Fjærn og Nær, ja Hver og En;
Vemodsblidt dog Blikket vendes
Mod hver Ven saa øm og god,
Tusind gode Ønsker sendes
Til hver Sjæl, som de forlod.

Held og Lykke, Fred og Glæde
Følge dem paa Land og Hav,
At de snarlig kan betræde
Zions Land, som Gud os gav;
Og naar Tiden saa er omme
Og vor Pilgrimsfærd er endt,
Maa vi samles med de Fromme,
Som vi forhen have kjendt.

John A. Olsen.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1894.